

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

SPRENDIMAS

DĖL V. N. IR ADB „COMPENSA VIENNA INSURANCE GROUP“ GINČO NAGRINĖJIMO

2017 m. rugsėjo 6 d. Nr. 242-378

Vilnius

Lietuvos bankas gavo V. N. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašė išnagrinėti tarp jo ir ADB „Compensa Vienna Insurance Group“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2017 m. sausio 25 d. įvyko eismo įvykis, kuriame buvo sugadintas pareiškėjo naudojamas automobilis *VW Passat CC*, valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*), (toliau – automobilis). Dėl eismo įvykio kalto asmens civilinę atsakomybę pagal įprastinę transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį buvo apdraudęs draudikas. Draudikas administravo žalą ir susirašinėdamas su pareiškėju el. paštu informavo, kad apskaičiavo 2 473,77 Eur mokėtiną draudimo išmoką. Pareiškėjas pateikė draudikui turto vertintojo E. L. parengtą kelių transporto priemonės vertinimo ataskaitą Nr. (*duomenys neskelbtini*) (toliau – ataskaita), kurioje nurodyta, kad automobilio remonto išlaidos be PVM, įvertinus keičiamų dalių nusidėvėjimą, yra 3 984,03 Eur. Draudikas išmokėjo pareiškėjui 3 482,23 Eur draudimo išmoką nurodydamas, kad pareiškėjo patirto nuostolio suma (automobilio remonto išlaidos) – 3 984,03 Eur yra mažintina 501,80 Eur, nes automobilio originalių dalių pardavėjai taiko 15 proc. nuolaidą. Pareiškėjas su draudimo išmokos mažinimu nesutiko ir dėl to tarp šalių kilo ginčas.

Pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką prašydamas rekomenduoti draudikui visiškai atlyginti apskaičiuotą pareiškėjo patirtą nuostolį. Draudikui teiktose pretenzijose pareiškėjas nurodė, kad turto vertintojas vadovavosi Kelių transporto priemonių vertinimo instrukcija, kuri yra patvirtinta Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro 2000 m. balandžio 17 d. / 2000 m. balandžio 14 d. įsakymu Nr. 120 / 101 (toliau – Instrukcija). Instrukcijos 36 punkte nurodyta, kad „Pagrindiniai atsarginių dalių kainų šaltiniai – Europos šalyse naudojami atsarginių dalių kainų ir laiko normatyvų katalogai (EUROTAX, MITCHELL), kompiuterinės duomenų bazės (EUROTAX, AUDATEX, DAT) ir kita šalyje įteisinta informacinė medžiaga.“ Pareiškėjo nuomone, draudikui žinomo tiekėjo teikiamų dalių kaina nėra įteisinta, todėl negali būti naudojama nustatant automobilio remonto išlaidas. Pareiškėjas atkreipė dėmesį, kad nuolaida keičiamoms dalims yra sutartinis dalykas ir nėra pastovi, todėl jos dydis negali turėti įtakos pagrįstai nustatytam nuostolio dydžiui. Vadovaujantis Lietuvos Respublikos turto ir verslo vertinimo pagrindų įstatymo 23 straipsnio 1 dalimi, turto vertinimo ataskaita laikoma teisinga, kol priežiūros įstaiga nėra nustačiusi jos neatitikties šio įstatymo 22 straipsnyje nustatytiems reikalavimams arba kol ji nėra nugincyta teisme. Pareiškėjas draudikui nurodė, kad patyrė 100 Eur nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidas, kurios turi būti įtrauktos į pareiškėjo nuostolius, nes pirminis draudiko žalos įvertinimas buvo neobjektyvus. Pareiškėjas draudiko reikalavo papildomai išmokėti 501,80 Eur draudimo išmoką (sumą, kuria buvo sumažintas turto vertintojo nustatytas nuostolis) ir apmokėti 100 Eur nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidas (iš viso 601,80 Eur). Pareiškėjas taip pat yra nurodęs draudikui, kad, pagal draudiko pateiktus duomenis, UAB „Autojuta“ taikytų 18 proc. nuolaidą automobilio dalims, tačiau draudikas draudimo išmoką mažina 15 proc., tai patvirtina pareiškėjo teiginius, kad nuolaidos dydis nėra pastovus. Pareiškėjas atkreipė dėmesį, kad neketina automobilio remontuoti arba keičiamų dalių pirkti UAB „Autojuta“.

Draudikas su pareiškėjo reikalavimais nesutinka ir prašo juos atmesti. Draudikas nurodė, kad įvertino pareiškėjo pateiktą ataskaitą, atliko apklausą dėl automobilio remontui reikalingų dalių kainos. Apskaičiuodamas draudimo išmoką draudikas vadovavosi ataskaita, tačiau nustatė, kad joje keistinių originalių automobilio dalių kaina yra didesnė nei reali rinkos kaina, todėl dalių įsigijimo išlaidas draudikas teigia sumažinęs 15 proc. Draudiko teigimu, draudimo išmoka yra sumažinta oficialaus *Volkswagen AG* atstovo visiems asmenims suteikiamos nuolaidos naujoms originalioms dalims dydžiu. Draudikas mano, kad neturi pareigos besąlygiškai vadovautis ataskaita, ir atkreipia dėmesį į visiško nuostolių atlyginimo principą, kuris, be kita ko, reiškia tai, kad nukentėjusysis asmuo negali nepagrįstai praturtėti. Reguluodamas žalą draudikas kreipėsi į UAB „Autojuta“ (oficialų *Volkswagen AG* atstovą) su prašymu nurodyti, kokio dydžio nuolaida būtų suteikta klientui, atvykusiam įsigyti nurodytų automobilio dalių (kurios nurodytos ir ataskaitoje). Draudikui buvo patvirtinta, kad klientui bendrovė suteiktų 18 proc. nuolaidą. Kilus ginčui su pareiškėju, draudikas papildomai kreipėsi į originalių dalių pardavėją „MB Autogroup“, pagal kurios pateiktą realų pasiūlymą pareiškėjui reikalingos dalys kainuotų 2 565,38 Eur (be PVM ir neįvertinus nusidėvėjimo), nors ataskaitoje nepriklausomas vertintojas reikiamas dalis įkainojo 4 130,05 Eur (be PVM ir neįvertinus nusidėvėjimo), t. y. 37,89 proc. brangiau. Draudikas atkreipia dėmesį, kad minėtu pasiūlymu gali pasinaudoti bet kuris asmuo (įskaitant pareiškėją) ir pasiūlymas yra realus. Draudiko įsitikinimu, „MB Autogroup“ pasiūlyme nurodyta automobilio remonto kaina atitinka būtinąsias išlaidas, todėl mokėtiną draudimo išmokos dalį dėl naujų automobilio dalių įsigijimo sumažindamas 15 proc. draudikas nepažeidė Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintų Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 15 punkto reikalavimų. Draudikas taip pat pateikė įrodymus, kad pareiškėjas gautų 15 proc. nuolaidą naujoms originalioms automobilio dalims ir UAB „Moller Auto“ (pirmaujančiame *Volkswagen* ir *Audi* atstovų tinkle Lietuvoje). Draudikas teigia taip pat informavęs pareiškėją apie galimą alternatyvą – žalos atlyginimo dydžio nustatymą pagal turėtas faktines remonto išlaidas, tačiau pareiškėjas šiuo būdu nepasinaudojo ir nepateikė įrodymų, kad originalias dalis įsigijo brangiau, nei apskaičiavo draudikas. Draudikas atkreipė dėmesį, kad pareiškėjas draudikui pateiktose pretenzijose yra nurodęs, kad patyrė 100 Eur nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidas, tačiau nei draudikui, nei Lietuvos bankui nepateikė tai patvirtinančių įrodymų.

Pareiškėjas papildomai Lietuvos bankui pateikė turto vertintojo pareiškėjui išrašytą sąskaitą faktūrą, iš kurios matyti, kad ataskaitos parengimas (transporto priemonės vertinimas) kainavo 100 Eur. Pareiškėjas taip pat pateikė momentinę nuotrauką, patvirtinančią, kad mokėjimo pavedimu turto vertintojui sumokėjo 80 Eur, ir paaiškino, kad likusius 20 Eur sumokėjo grynaisiais pinigais, tačiau tai patvirtinančių dokumentų neišsaugojo.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 (2016 m. sausio 28 d. redakcija) patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui pateiktų dokumentų ir informacijos, tarp šalių ginčas kilo dėl draudimo išmokos dydžio, o būtent dėl draudiko teisės 15 proc. sumažinti draudimo išmokos dalį, skirtą nuostoliams dėl naujų automobilio dalių įsigijimo atlyginti, nes tai, draudiko teigimu, atitinka rinkoje taikomų nuolaidų dydį.

Dėl draudimo išmokos dydžio

Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir draudimo išmokos mokėjimo pagrindus bei principus įtvirtina Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymas (toliau – TPVCPDĮ). TPVCPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė, pagal kurią turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais,

įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Minėta žalos dydžio nustatymo taisyklė detalizuota Taisyklių 13 punkte: nukentėjusio trečiojo asmens transporto priemonei padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, vadovaudamasis atsakingo draudiko įgaliotų asmenų (ekspertų) ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis arba išvadamis, įmonės, kurioje remontuojamas sugadintas turtas, pateiktais šio turto remonto išlaidų skaičiavimais ir (ar) atsižvelgdamas į įmonės, kuri turi teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktus šio turto remonto išlaidų skaičiavimus ar remonto išlaidų pagrindimo dokumentus, taip pat į nukentėjusio trečiojo asmens pateiktus žalos dydį įrodančius dokumentus.

Taisyklių 15 punkte nurodyta, kad žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtinos turto remonto išlaidos (be PVM) atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Būtinas remonto išlaidas sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų dalių vertė (nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo), dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos išlaidos). Būtinos remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais. Jeigu nustatyta, kad sugadintos detalės ir (ar) dalys gali būti remontuojamos, bet neprivalo būti keičiamos, remontas turi būti atliekamas kaip tik šiuo numatytu būdu. Tai reiškia, kad Taisyklių 15 punkte yra išskirti du atlygintinos žalos dydžio nustatymo būdai: 1) žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydžio nustatymas pagal realiai turėtas remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio; 2) jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtinos turto remonto išlaidos (be PVM) atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Pagal minėtą teisinį šio klausimo reglamentavimą, pareiškėjas įgijo teisę pasirinkti vieną iš dviejų jam padarytos žalos atlyginimo būdų: arba remontuoti sugadintą automobilį pasirinktoje remonto įmonėje, arba reikalauti atlyginti žalą atsižvelgiant į nustatytas būsimas automobilio remonto išlaidas. Iš bylos duomenų nustatyta, kad pareiškėjas pasirinko antrąjį žalos dydžio nustatymo būdą, todėl siekdamas draudimo išmokos jis neprivalėjo pateikti faktiškai patirtas išlaidas pagrindiančių įrodymų.

Sutiktina su pareiškėjo argumentais, kad turto vertintojo parengta ataskaita, vadovaujantis Turto ir verslo vertinimo pagrindų įstatymo 23 straipsnio 1 dalimi, laikoma teisinga, kol priežiūros įstaiga nėra nustačiusi jos neatitikties šio įstatymo 22 straipsnyje nustatytiems reikalavimams arba kol ji nėra nuginčyta teisme. Kita vertus, kaip minėta aptariant TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje ir Taisyklių 13 punkte nustatytą reglamentavimą, turto vertinimo ataskaita yra vienas iš padarytos žalos faktą ir dydį galinčių patvirtinti įrodymų, tačiau tai nėra vienintelis galimas įrodymas, kuriuo draudikas privalėtų besąlygiškai vadovautis visais atvejais. TPVCAPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nurodyta, kad draudikas moka per eismo įvykį nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytą draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį, atlyginimo. Taip pat svarbu tai, kad būtent draudikas privalo įrodyti aplinkybes, atleidžiančias jį nuo draudimo išmokos mokėjimo arba suteikiančias teisę sumažinti draudimo išmoką (Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 98 straipsnio 7 dalis).

Tarp šalių kilusio ginčo atveju nustatyta, kad draudikas iš esmės sutiko su turto vertintojo nustatytu pareiškėjo patirto nuostolio dydžiu (apskaičiuodamas draudimo išmoką iš esmės vadovavosi ataskaita), tačiau manė, kad turto vertintojas ataskaitoje nurodė didesnes keistinių naujų originalių dalių kainas, nei yra rinkoje. Iš draudiko pateiktų duomenų matyti, kad „MB Autogroup“ (www.originaliosdalys.lt) nurodė, kad jeigu asmuo iš bendrovės įsigytų ataskaitoje nurodytas keistinas automobilio dalis, jos kainuotų 2 565,38 Eur (be PVM, neįvertinant nusidėvėjimo). Kadangi ataskaitoje keistinos automobilio dalys be PVM ir neįvertinant nusidėvėjimo įkainotos 4 130,05 Eur, t. y. kiek daugiau nei 37 proc. brangiau, nei pasiūlė „MB Autogroup“, draudikas nusprendė, kad turto vertintojo parinktos kainos neatitinka rinkos kainų. Kita vertus, pažymėtina, kad, pagal Taisyklių 15 punktą, būtinos remonto išlaidos apskaičiuojamos

pagal *vidutinius* darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais. Turto vertintojas automobilio remonto išlaidas skaičiavo *Audatex* programa, kuri yra vienas iš pagrindinių atsarginių dalių kainų šaltinių (Instrukcijos 36 punktą). Todėl aplinkybė, kad vienas iš automobilio dalių tiekėjų taiko mažesnes kainas, nei nurodyta ataskaitoje, pati savaime nepaneigia aplinkybės, kad turto vertintojas ataskaitoje nurodė vidutines keistinių dalių kainas. Pažymėtina, kad jokių kitų argumentų, sudarančių pagrindą abejoti ataskaitos pagrįstumu, teisingumu ir atitiktimi teisės aktų reikalavimams, draudikas nenurodė.

Draudikas taip pat pateikė susirašinęją el. paštu su keliais automobilio dalių tiekėjais, iš kurio matyti, kad UAB „Autojuta“ teigė taikanti 18 proc. nuolaidą dalims, kurias siekdamas automobilį atkurti į iki eismo įvykio buvusią padėtį turėtų įsigyti pareiškėjas, o UAB „Moller Auto“ teigė pritaikysianti 15 proc. nuolaidą. Tačiau pažymėtina, kad teiraudamasis apie taikytinas nuolaidas draudikas UAB „Moller Auto“ klausė „ar pritaikytumėte nuolaidą dalims bet kuriam atvykusiam klientui, kuris užsisakytų detalių už 4 000 Eur ir kokio dydžio?“ Tai reiškia, kad klausdamas dėl taikytinos nuolaidos draudikas nurodė, kad būtų įsigyjama automobilio dalių už 4 000 Eur (apytikslė kaina, kokia nurodyta ataskaitoje), nors iš „MB Autogroup“ pasiūlymo draudikas teigia nustatęs, kad automobilio dalis galima įsigyti už 2 565,38 Eur. Be to, vertinant minėtų bendrovių pateiktą informaciją apie galimai taikytinas nuolaidas, pažymėtina, kad Lietuvos bankui nėra pateikta jokių duomenų, kokia tose bendrovėse yra keistinių automobilio dalių kaina be nuolaidos. Lietuvos banko vertinimu, minėtos žalos dydžio nustatymą reglamentuojančios teisės aktų nuostatos ir reikalavimas būtinas remonto išlaidas apskaičiuoti pagal vidutinius keičiamų dalių įkainius nesudaro pagrindo išvadai, kad vidutiniai įkainiai gali būti apskaičiuojami atsižvelgiant į bendrovių taikomas nuolaidas. Be to, teisės aktai neriboja pareiškėjo teisės pasirinkti, iš ko įsigyti automobilio remontui skirtas detales, ir neįpareigoja jų pirkti iš draudiko pasiūlytų bendrovių.

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad draudikas neįrodė aplinkybių, suteikiančių teisę mažinti turto vertintojo parengtoje ataskaitoje apskaičiuotų automobilio remonto išlaidų, todėl draudiko sprendimas draudimo išmokos dalį, skirtą naujoms originalioms automobilio dalims įsigyti, mažinti 15 proc. laikytinas nepagrįstu. Įvertinus ginčo šalių Lietuvos bankui pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad pareiškėjas eismo įvykyje patyrė 3 984,03 Eur nuostolį (kaip nurodyta ataskaitoje). Kadangi draudikas yra išmokėjęs 3 482,23 Eur draudimo išmoką, pareiškėjo reikalavimai dėl papildomos 501,80 Eur draudimo išmokos mokėjimo yra tenkintini.

Dėl nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidų atlyginimo

Pareiškėjas draudikui pateiktose pretenzijose yra minėjęs, kad patyrė 100 Eur nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidas, ir reikalavo šiuos nuostolius atlyginti. Kreipimesi į Lietuvos banką pareiškėjas nurodė: „reikalauju atlyginti pilnai apskaičiuotą žalą“. Minėta ir tai, kad papildomai Lietuvos bankui pareiškėjas pateikė dokumentus, patvirtinančius, kad ataskaitos parengimas kainavo 100 Eur ir pareiškėjas turto vertintojui yra sumokėjęs 80 Eur. Kadangi pareiškėjas nepateikė jokių įrodymų, patvirtinančių, kad turto vertintojui yra sumokėjęs likusius 20 Eur, Lietuvos bankas neturi objektyvaus pagrindo manyti, kad pareiškėjas šias išlaidas patyrė. Todėl laikytina, kad pareiškėjas Lietuvos bankui pateikė dokumentus, patvirtinančius, kad realiai patyrė 80 Eur nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidas, ir toliau bus sprendžiama dėl draudiko prievolės atlyginti pareiškėjui minėtas 80 Eur išlaidas.

Vadovaujantis Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.38 straipsnyje įtvirtintais prievolių vykdymo principais, prievolės turi būti vykdomos sąžiningai, tinkamai bei nustatytais terminais pagal įstatymų ar sutarties nurodymus, o kai tokių nurodymų nėra, – vadovaujantis protingumo kriterijais. Jeigu vienai iš šalių prievolės vykdymas kartu yra ir profesinė veikla, ši šalis turi vykdyti prievolę taip pat pagal tai profesinei veiklai taikomus reikalavimus. Kiekviena šalis turi atlikti savo pareigas kuo ekonomiškiau ir vykdydama prievolę bendradarbiauti su kita šalimi (šalių pareiga kooperotis). Pagal TPVCPDĮ 15 straipsnio 3 dalį, nukentėjęs trečiasis asmuo turi teisę savo iniciatyva ir savo lėšomis papildomai kreiptis į ekspertus dėl padarytos žalos dydžio nustatymo. Vis dėlto, vadovaujantis minėtais prievolių vykdymo principais, Lietuvos banko

nuomone, šios išlaidos turi būti atlygintos tuomet, jei jas nukentėjęs asmuo patiria įrodinėdamas žalos dydį, o draudikas, vadovaudamasis pateikta turto vertinimo ataskaita, pakartotinai įvertina apskaičiuotą draudimo išmoką ir, pripažindamas tai, kad draudimo išmoka buvo neteisingai apskaičiuota, išmoka draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal vertinimo ataskaitoje nurodytus duomenis.

Iš ginčo šalių pateiktų duomenų matyti, kad draudikas buvo apskaičiavęs 2 473,77 Eur draudimo išmoką. Pareiškėjas su draudiko apskaičiuota suma nesutiko ir kreipėsi į nepriklausomą turto vertintoją, prieš tai nepateikęs draudikui pretenzijos dėl galimai neteisingai nustatyto žalos dydžio ir nesulaukęs galutinio oficialaus draudiko sprendimo. Lietuvos bankas neturi duomenų, kad pareiškėjas, kilus ginčui dėl žalos dydžio, būtų pakankamai bendradarbiavęs su draudiku arba tiesiogiai su draudiku sprendęs nesutarimą. Nagrinėjamo ginčo atveju nėra pagrindo daryti išvados, kad pareiškėjas laiku kreipėsi į nepriklausomą turto vertintoją (kartu dėl to patyrė išlaidų), todėl atitinkamai nėra pagrindo konstatuoti, kad minėtas turto vertinimas buvo būtinas ir neišvengiamas.

Kita vertus, vertinant aplinkybę, kad gavęs nepriklausomo turto vertintojo ataskaitą draudikas perskaičiavo draudimo išmoką, darytina išvada, kad draudiko sprendimą perskaičiuoti žalos dydį iš esmės paskatino pareiškėjo pateikta vertinimo ataskaita. Taigi, draudikas savo veiksmais yra pripažinęs, kad pirminė žala buvo apskaičiuota netinkamai. Be to, Lietuvos bankas mano, kad pareiškėjo patirti nuostoliai turėtų būti atlyginti vadovaujantis būtent jo pateikta nepriklausomo turto vertintojo ataskaita. Todėl manytina, kad draudikas turi atlyginti pusę (40 Eur) pareiškėjo patirtų nepriklausomo turto vertintojo E. L. samdymo išlaidų.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 2 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.2 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

1. Iš dalies patenkinti pareiškėjo V. N. reikalavimus ir rekomenduoti ADB „Compensa Vienna Insurance Group“:

1.1. papildomai išmokėti pareiškėjui 501,80 Eur draudimo išmoką (mokėtinos draudimo išmokos pagal turto vertintojo E. L. ataskaitą ir išmokėtos draudimo išmokos skirtumą);

1.2. atlyginti pareiškėjui 40 Eur turto vertintojo E. L. samdymo išlaidas.

2. Įpareigoti draudiką per mėnesį nuo sprendimo priėmimo dienos raštu informuoti Lietuvos banką apie sprendimo rezoliucinės dalies 1-ame punkte nurodytų rekomendacijų įgyvendinimą (neįgyvendinimą). Draudikui neįvykdžius minėtų rekomendacijų, apie tai bus paskelbta Lietuvos Respublikos teisės aktų nustatyta tvarka.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius